

Міністерство освіти і науки України
Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського

ІСТОРИЧНИЙ ДОСВІД І СУЧАСНІСТЬ

**Матеріали
XXVII наукової конференції
здобувачів вищої освіти**

Випуск 40

Одеса – 2021

1. Ананидзе Ф. Р., Квачахия Р. Г. Види миграции в странах Европейского союза. Евразийский юридический журнал. 2018. № 12 (127). С. 48 - 53.
2. Когалов Ю. Frontex: Поток нелегальных мигрантов в ЕС снижается. 12.01.2020 / <https://rg.ru/2020/01/12/frontex-potok-nelegalnyh-migrantov-v-es-snizhaetsia.html>
3. Статистика міжнародної міграції. Практическое руководство для стран Восточной Европы и Центральной Азии. Женева: ООН, 2011. 104 с.

ПЕРЕГОВОРИ ЯК ЗАСІБ МІЖНАРОДНОГО СПІЛКУВАННЯ

Чебан Е., Кривдіна І. Б.

Міжнародні переговори - одна з широко використовуваних форм контактів між представниками різних держав з метою вирішення питань, що становлять взаємний інтерес, урегулювання суперечностей при виникненні конфліктів, розвитку співробітництва у різноманітних сферах, вироблення спільних дій та заходів, укладення міжнародних договорів, обміну думками тощо [1, с. 250].

Переговори можна розглядати як науку і мистецтво досягнення угод в процесі комунікацій.

Якщо говорити про міжнародних переговорах як про мистецтво, не можна не помітити, що це в першу чергу мистецтво можливого: воно балансує на тонкій грані між "переконати" і "перемогти", що завжди пов'язане з певним ризиком. Переговори - форма ризикової діяльності, в ході якої учасники оскаржують один у одного можливість визначати характер майбутніх ділових угод. Вирішальним тут є принцип невизначеності, відбитий в понятті ризику, а мистецтво досвідченого парламентаря полягає в тому, щоб максимально зменшити цей ризик.

Розглядаючи міжнародні переговори як мистецтво компромісу, важливо звернути увагу на прийоми тонкого лавірування і маневру, на мистецтво толерантності (терпимості), що особливо важливо при кроскультурних комунікацій. Кожному учаснику переговорів необхідні тонка інтуїція і висока майстерність, знання особливостей культурних традицій партнерів по переговорах, щоб втілити задумані ідеї в життя.

Якщо ж підійти до міжнародних переговорів з позицій науки, то необхідно насамперед відокремити цю форму ділових комунікацій від інших взаємодій у сфері політики і бізнесу. Переговори відрізняє виражений процесуальний аспект. Переговори як процес являють собою цілісну єдність змісту (предмет переговорів), процесу спілкування і певних процесуальних процедур, незважаючи на відмінності національних культур їх учасників [3].

Залежно від цілей, характеру, кількості учасників, рівня представництва й деяких інших факторів обирається форма переговорів. Формами міждержавних переговорів є *конференції, саміти, сесії, наради, зустрічі на різних рівнях* і т.д.

Залежно від рівня представництва можна виділити політичні й дипломатичні переговори. *Політичні* переговори ведуться на вищому (саміти) і високому рівні - між главами держав і урядів, міністрами закордонних справ, їхні учасники мають право самостійно приймати рішення, що не розходиться з національними інтересами країни. *Дипломатичні* переговори проводяться на рівні представників, спеціальних експертів держав-учасників, які зв'язані більш-менш жорсткими інструкціями й не вправі самостійно приймати остаточні рішення.

У відповідності зі специфікою обговорюваної проблеми можна говорити про переговори з *економічних, військово-політичних, екологічних, гуманітарних* і інших питань.

Залежно від числа учасників переговори бувають *двосторонні* й *багатосторонні*. Останні більше складні в плані підготовки, процедури й тактики ведення.

Виділяють також *прямі* й *непрямі* (через посередників), *разові* й *поновлювані* переговори. На разових переговорах приймається остаточне рішення, що вичерпує порядок денний. Регулярно працюючі ("поновлювані") переговори мають стабільний порядок денний і характеризуються наступністю в обговоренні питань, що передбачає можливість повернення до їхнього рішення.

Структура переговорів включає дві стадії: підготовчу й переговорну. Іноді виділяється ще стадія реалізації домовленостей. На *підготовчій стадії* розглядаються організаційні питання, а також визначається мета, завдання, інтереси, які учасник зв'язує з переговорним процесом. На *стадії ведення переговорів* ставляться процедурні питання, уточнюються позиції, вносяться пропозиції, ведуться дискусії, визначаються зони компромісу й рамки майбутньої угоди, редагуються й приймаються підсумкові документи. *Стадія реалізації домовленостей* припускає взаємний контроль цього процесу.

Основна функція переговорів - вирішення конфліктів, спірних питань шляхом їхнього обговорення й ухвалення спільного рішення. Важливою й невід'ємною функцією практично всіх переговорів сучасності є *формування суспільної думки*. Всі переговори виконують і *інформаційно-комунікативну функцію*, тому що учасники розраховують на одержання додаткової інформації з різних проблем, у тому числі й тих, які не мають безпосереднього відношення

до обговорюваної проблеми, але проясняють позицію партнерів. Крім того, переговори можуть виконувати такі функції, як *координація дій на міжнародній арені, відволікання уваги партнера від рішення інших проблем* [2].

Всі розглянуті функції найчастіше реалізуються в ході переговорного процесу одночасно.

Таким чином, переговори відіграють важливу роль у суспільному житті, вони є важливим та невід'ємним засобом міжнародного спілкування, що має свою специфіку та вимоги до процедури проведення. По суті, тільки за допомогою переговорів можливо мирним шляхом вирішити нагальні проблеми міжнародних відносин сучасності.

-
1. Грін О. О. Словник міжнародно-правових термінів. Ужгород: ПП Данило С. І., 2010. 500 с.
 2. Конспект лекцій з дисципліни «Міжнародний протокол та етикет» / URL: <https://studfile.net/preview/7176786/page:12/>
 3. Короткий курс лекцій з дисципліни «Міжнародні переговори в бізнесі та політиці»/ URL:https://studme.com.ua/121910105897/politologiya/teoriya_mezhdunarodnyh_peregovorov.htm

АНАЛІЗ СУЧАСНОГО СТАНУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ФОРМУВАННЯ ПОГЛИБЛЕНОЇ ЗОНИ ВІЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС

Животенков Н., Білоусов О. С.

Основним нормативно-правовим актом, що регулює відносини у сфері вільної торгівлі є Угода про асоціацію між Україною та ЄС [1].

Набуття чинності угоди про поглиблену та всеосяжну зону вільної торгівлі як невід'ємної частини угоди про асоціацію з ЄС стало найбільш масштабним інтеграційним проектом в новітній історії України.

Особливо важливим у цьому контексті є економічне співробітництво між Україною та Європейським Союзом, що передбачає функціонування глибокої та всеосяжної зони вільної торгівлі, взаємовідкриття ринків, регуляторне та інституційне наближення України до економічних стандартів ЄС, реалізацію економічної складової Угоди про асоціацію.

Аналіз сучасного стану правового регулювання економічного співробітництва між Україною та ЄС, показав, що вони створюють можливості